

Sygn. akt II K 167/16

1 Ds. 2057/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Jamrozy- Szponik

Protokolant: Iwona Połczyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy **M. O.**

po rozpoznaniu w dniach 23 czerwca 2016 roku, 12 września 2016 roku, 26 września 2016 roku, 27 października 2016 roku, 16 listopada 2016 roku, 5 grudnia 2016 roku sprawy karnej

A. J.

urodzonego (...) w W.,

syna A. i L. z domu G.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 28 stycznia do 14 lutego 2009 roku w R. w woj. (...), działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.235 zł i 52.801,60 zł, wprowadzając w błąd przedstawiciela PHU (...) z siedzibą w S. J. Ż. oraz przedstawiciela PPHU (...) A. Ż. (1) co do zamiaru zapłaty za zakup i transport 192 ton kostki brukowej zamówionej w PPHU (...) oraz nie uiścił zapłaty za zamówiony towar oraz transport,

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk

I. oskarżonego **A. J.** uznaje za winnego, tego że w okresie od dnia 28 stycznia 2009r. do dnia 14 lutego 2009r. w R., w woj (...), działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd J. Ż. oraz A. Ż. (1) co do zamiaru zapłaty za zakup 192 ton kostki granitowej oraz jej transport, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. Ż. w kwocie 8.235 zł, a A. Ż. (1) w kwocie 52.801,60 zł, tj. występku z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk wymierza mu karę roku pozbawienia wolności,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 2789,64 zł (dwa tysiące osiemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 stycznia 2009 r. A. Ż. (1), prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...), zajmującą się m.in. produkcją i sprzedażą kostki granitowej, otrzymał wiadomość e- mailową od firmy prowadzonej przez A. J. (...) z

adresu (...) z zapytaniem o cenę kostki granitowej. Wiadomość zawierała dane firmy: adres, numery NIP, REGON, informacje o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej. Pomiedzy stronami doszło do wymiany korespondencji oraz do rozmów telefonicznych. Ostatecznie A. J. zamówił w firmie (...) 192 tony kostki granitowej o wartości 52.801,60 zł. Sprzedaż została sfinalizowana w 7 etapach, w dniach 4,6,9,10,11,13 i 14 lutego 2009r., przy czym na wszelkie transakcje były wystawiane odrębne faktury VAT z 30 dniowym terminem płatności. Jednocześnie A. J. uzgodnił, iż za każdy z transportów kostki brukowej będzie przeprowadzony przez firmę PHU (...) J. Ż., R. Ż., prowadzoną przez ojca A. Ż. (1). W tym przypadku płatność miała nastąpić w terminie 7 dni od wystawienia faktury. Zmówiona kostka brukowa została zawieziona w kilku transportach na wyznaczone przez A. J. miejsce, tj. na plac budowy Firmy (...) z siedzibą przy ul (...) w D., wynajmowany przez oskarżonego na mocy umowy najmu z dnia 4.02.2009r. Towar był odbierany przez oskarżonego, na którą to okoliczność sporządzane były dokumenty WZ. Za dostawę firma PHU (...) wystawiła dwie faktury na łączną kwotę 8235 zł, natomiast A. Ż. (1) 7 faktur z odroczonym na okres 30 dni terminem płatności na łączną kwotę 52.801,60 zł.

A. J. już na etapie uzgodnień prowadzonych z (...) nie zamierzał zapłacić za kostkę brukową oraz za jej transport i do dnia dzisiejszego nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. W dniu 12 stycznia 2009r. podpisał umowę najmu lokalu w budynku przy ul. (...) w S., który to adres stał się siedzibą (...). Wskazana umowa w miesiąc po dostarczeniu kostki brukowej, tj. w dniu 11.03.2009r. została wypowiedziana z uwagi na fakt, iż A. J. nie płacił za czynsz.

Dowód: - zeznania M. Ż. – k. 4, 372-373, 570 v, 899,

- zeznania E. C. – k. 73-74, 167- 168, zeznania w aktach II Ko 57/15, II Ko 14/13,

- zeznania J. Ż. – k. 53, 372, 570,

- zeznania A. O. (1) – k. 59, 374, 600,

- zeznania A. Ż. (1) – k. 51, 373 -374, 570,

- kserokopia umowy najmu – k. 170,

- pismo (...) k. 833,

- umowa najmu – k. 835,

- wydruki korespondencji mailowej – k. 6-8,

- kopie faktur oraz dokumentów WZ – k. 9-23,

- opinia biegłego zakresu badania pisma – k. 957-962.

Wobec oskarżonego przed listopadem 2008r. zostało umorzonych 6 postępowań egzekucyjnych z uwagi na bezskuteczność egzekucji.

Dowód: pismo Komornika Sądowego z dnia 10.11.2011r. – k. 383 w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Gliwicach, sygn. akt III K 177/13.

Oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany, głównie za przestępstwa oszustwa. W warunkach izolacji przebywa od 2015r. Jego zachowanie zostało określone jako poprawne, a prognoza penitencjarna jako umiarkowana.

Dowód: - opinia o skazanym – k. 755,

- karta karna – k. 762-763,

Oskarżony A. J. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż prowadził działalność gospodarczą pod nazwa (...), ale nigdy nie zajmował się handlem kostką granitową. Sugerował, iż być może zamówił ją jego

współpracownik o imieniu M. i nazwisku P. lub P., który pochodził z P. lub K. i miał dostęp do jego pomieszczeń biurowych. Zaprzeczył, aby pozakładał i posługiwał się adresem mailowym (...), aby znał K. L. i wynajmował plac przy ul. (...) w D..

Sąd nadto zaważył co następuje:

Zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy stał się podstawą do uznania oskarżonego A. J. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd w pełni dał wiarę zeznaniom świadków M. Ż., A. Ż. (1) oraz J. Ż.. Relacje wskazanych świadków są spójne i konsekwentne, w pełni znajdują potwierdzenie w dokumentach dołączonych do akt sprawy w postaci faktur, dokumentów WZ, korespondencji mailowej. Świadkowie przedstawili okoliczności związane z zawarciem umów zakupu kostki oraz jej transportu na miejsce wyznaczone przez oskarżonego.

Za zgodne z prawdą uznano również zeznania A. O. (2) – kierowcy, który przewoził kostkę, a następnie przekazywał ją osobie, która przedstawiała się jako szef firmy (...). Wskazany świadek jest osobą obcą dla oskarżonego i nie miał podstaw, aby podawać nieprawdę. Z tych samych powodów uznano za wiarygodne zeznania E. C. na okoliczność zawarcia z A. J. umowy na wynajem placu, na który była przewożona kostka brukowa, będąca przedmiotem niniejszego postępowania, a także iż również i w stosunku do niego oskarżony nie wywiązał się z zaciągniętego zobowiązania. Także za odpowiadające prawdzie uznano zeznania R. S., który wskazał okoliczności współpracy z A. J. oraz iż oskarżony zajmował się handlem kostką brukową. Sąd nie znalazł powodów dla których można byłoby zdyskredytować zeznania świadka.

Problem w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia, czy umowę zakupu kostki brukowej zawarł A. J., albowiem zarówno M. Ż., jak i A. i J. Ż. nie mieli osobistego kontaktu z oskarżonym, a wszystkie uzgodnienia odbywały się za pośrednictwem wiadomości mailowych oraz telefonicznie. Z kolei A. O. (1) oraz E. C. nie byli w stanie rozpoznać, czy osobą z którą mieli kontakt był oskarżony. Pierwszy ze wskazanych świadków już na etapie postępowania przygotowawczego, ponad pół roku po zdarzeniu wskazał, iż nie pamięta wyglądu mężczyzny, który przedstawiał się jako szef firmy, dlatego też nie można uznać za miarodajne jego twierdzenia 6 lat później na rozprawie, kiedy to podał, iż jego zdaniem nigdy nie widział na placu oskarżonego. Zbyt długi okres czasu od chwili zdarzenia dyskredytuje wartość dowodową tego stwierdzenia.

Z kolei E. C. początkowo zeznawał, iż właścicielem firmy był A. Ż. (2), aby później podać, iż się pomylił co do nazwiska, a właściciela firmy kojarzy jako szczupłego mężczyznę w wieku „około 30 lat może trochę więcej” z ciemnymi włosami zaczesanymi do góry”. Natomiast w 2013 roku składając zeznania nie był w stanie opisać wyglądu osoby, z którą podpisał umowę.

Niewątpliwie już na etapie postępowania przygotowawczego powinno nastąpić okazanie wskazanym świadkom osoby A. J., które rozwiałoby wszelkie wątpliwości co do osoby sprawcy. W opinii Sądu, podawane przez świadków opisy mężczyzny, który działał w imieniu (...) są na tyle ułomne, iż nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Z tego względu koniecznym stało się przeanalizowanie całości materiału dowodowego, również zgromadzonego w innych postępowaniach i na jego podstawie wysnucie wniosków co do ewentualnego sprawstwa oskarżonego.

W pierwszej mierze należy podać rozwadze wyjaśnienia oskarżonego, które są niespójne oraz pokrętnie. Oskarżony na całym etapie postępowania kwestionował swoje sprawstwo, choć nie zaprzeczał, że we wskazanym okresie prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w S. przy ul. (...). Odpowiedzialność za zawarcie umowy na dostawę i transport kostki brukowej starał się przerzucić na rzekomego współpracownika, którego nazwisko niemalże za każdym razem podawał inaczej, wskazując, iż nazywał się P. lub P., wskazując przy tym, iż mężczyzna ten pochodzi z K. lub P.. Jednocześnie nie potrafił wskazać adresu jego miejsca zamieszkania lub innych danych pozwalających na nawiązanie kontaktu z tą osobą i jej przesłuchanie. Zdaniem Sądu oskarżony nigdy nie współpracował z osobą o takich danych, albowiem gdyby tak było posiadałby jakąkolwiek dokumentację oraz potrafił nawiązać z nim kontakt, tym bardziej, iż jak wyjaśnił oskarżony, wskazany mężczyzna miał w pełni dostęp do jego pomieszczeń biurowych, w tym dokumentów

i do komputera, a ponadto wyjechał do B. z naczyniami wartymi 7.000 zł, nie rozliczając się z tych pieniędzy. Nie powiodły się również próby ustalenia za pośrednictwem Urzędu Stanu Cywilnego oraz w systemie PESEL SAD miejsca zamieszkania takiej osoby, będącej w wieku wskazywanym przez oskarżonego, .

Co istotne, oskarżony podał również nieprawdę co do tego, iż nie zajmował się handlem kostką brukową. Przeczą temu wiarygodne, jak już wskazano, zeznania R. S., magazyniera zatrudnionego w (...). O tym, iż w tym zakresie oskarżony prowadził działalność gospodarczą świadczy również treść protokołu oględzin pomieszczeń biura (...), przy ul. (...) w S., znajdujący się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Sosnowcu, sygn. akt III K 244/15. Ponadto niezgodne z prawdą okazały się wyjaśnienia A. J. co do tego, iż nie wie kim jest K. W.. Tymczasem z osobą tą były prowadzone telefoniczne rozmowy przez M. Ż., natomiast R. S. zeznał, iż to oskarżony osobiście dał mu wizytówkę firmy (...) z danymi K. W..

Należy przy tym zwrócić uwagę, iż w trakcie postępowania przed Sądem Rejonowym w Sosnowcu, sygn. Akt III K 244/12 A. J. wskazywał, iż jego współpracownik nazywał się M. P., a w następnych wyjaśnieniach P., a więc jeszcze inaczej, niż wskazywał w niniejszym postępowaniu.

Zachodzi również sprzeczność co do okoliczności w jakich poznał rzekomego współpracownika. Początkowo A. J. wskazywał, iż za pośrednictwem swojego ojca, który z kolei znał go z „transakcji handlowych” na Ś., natomiast w aktach sprawy III K 244/12 podał, iż osobę tę poznał najprawdopodobniej przez któregoś ze wspólnych znajomych.

Wskazane rozbieżności wskazują na to, iż wyjaśnienia A. J. nie zasługują na wiarygodność. Gdyby oskarżony nie dopuścił się zarzucanego czynu, nie miałby powodów podawać informacji niezgodnych z prawdą. Nie budzi wątpliwości Sądu, iż jego działanie było od samego początku zaplanowane, A. J. wynajął plac, na który była przywożona kostka brukowa, oraz pomieszczenie na ul. (...), na krótko przed tym, jak zamówił kostkę brukową. Nie można uznać za zbieg okoliczności faktu, iż po jej transporcie nie udało się nawiązać z nim kontaktu, był nieosiągalny nie tylko dla pokrzywdzonych ale również właściciela obiektu przy ul. (...) oraz dla E. C.. Należy przy tym wskazać, iż w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd nie miał wątpliwości, iż właśnie to oskarżony podpisał umowę najmu placu przy ul. (...). Za wiarygodną uznano opinię biegłego z zakresu badań pisma i dokumentów A. K.. Wskazana opinia jest spójna, logiczna i nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Wynika z niej iż niska jakość odwzorowania podpisu na umowie najmu zawartej z E. C. upoważnia do sformułowania opinii probabilistycznej o niskim stopniu prawdopodobieństwa. Niemniej jednak biegły stwierdził, iż uproszczony podpis „J....A” widniejący w miejscu (...) mógł być nakreślony przez oskarżonego. Przy czym zdaniem Sądu, nie sposób uznać, iż A. J. akurat w kwestii placu (...) mówił prawdę, skoro w pozostałym zakresie jego wyjaśnienia były zupełnie niewiarygodne.

Te wszystkie okoliczności, a także fakt, iż przed listopadem 2008r. zostało umorzonych 6 postępowań egzekucyjnych toczących się przeciwko A. J. z uwagi na bezskuteczność egzekucji, Sąd uznał winę i sprawstwo A. J..

Przechodząc do rozważań odnośnie kwalifikacji prawnej należy wskazać, iż przestępstwo określone w art. 286 § 1 kk polega na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Doprowadzenie należy tu rozumieć jako wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej w odniesieniu do jego mienia. Nie każde doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem stanowi oszustwo. To ostatnie zachodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działał w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości. Z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w niniejszej sprawie. A. J. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd J. Ż. oraz A. Ż. (1) co do zamiaru zapłaty za zakup 192 ton kostki granitowej oraz jej transport, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. Ż. w kwocie 8.235 zł, a A. Ż. (1) w kwocie 52.801,60 zł. Biorąc pod uwagę, iż oskarżony działał w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem w kwalifikacji prawnej należało uwzględnić art. 12 kk.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami opisanymi w przepisie art. 53 § 1 i 2 kk i art. 58 § 1 kk i wziął w szczególności pod uwagę zarówno obiektywne elementy społecznej szkodliwości, takie jak: rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionych przestępstwa.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego, głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, wyrachowane działanie oskarżonego i rozmiar wyrządzonej szkody oraz fakt, iż z popełniania przestępstw A. J. uczynił sobie źródło dochodu.

Okolicznością łagodzącą był fakt, iż postawa oskarżonego prezentowana w warunkach izolacji, oceniana jest jako poprawna.

Nawiązując do społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się A. J., Sąd wziął pod uwagę oczywiście rodzaj i charakter naruszonych dóbr i doszedł do wniosku, że była ona średnia.

Wymierzając karę roku pozbawienia wolności Sąd miał na względzie także zapobiegawcze i wychowawcze cele, które ma ona osiągnąć wobec oskarżonego. W tym zakresie sens zapobiegawczego oddziaływania kary sprowadza się do wyeliminowania u niego ponownego wejścia na drogę przestępstwa po odbyciu kary. Natomiast wychowawcze cele kary realizowane są przez kształtowanie postawy sprawcy, do której istoty należy krytyczny stosunek do własnego czynu oraz do przestępstwa w ogóle.

Jednocześnie za takim wymiarem kary przemawiała potrzeba w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Chodzi o to, aby wymierzona kara za przedmiotowe przestępstwa oddziaływała nie tylko na samego oskarżonego, ale także na innych potencjalnych sprawców przestępstw, co do których wymierzanie kar powinno z jednej strony odstraszać, z drugiej zaś – kształtować postawy społecznie akceptowane. Chodzi o utwierdzenie społeczeństwa w przekonaniu, że każdy poniesie odpowiedzialność w wypadku jego naruszenia.

Uwzględniając zasadę ultima ratio kary pozbawienia wolności, na której opiera się kodeks karny, Sąd uznał, że wobec oskarżonego tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności jest współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu. Kara orzeczona wobec oskarżonego ma stanowić przede wszystkim dla niego wskazówkę na przyszłość o nieopłacalności dokonywania takich zachowań.

Również z uwagi na dotychczasowy sposób życia oskarżonego, jego bagaż doświadczeń kryminalnych, który wskazuje, że wcześniej stosowane środki nie spełniły pokładanych w nich celów, Sąd doszedł do przekonania, że tylko kara izolacyjna, będzie mogła zaspokoić społeczne poczucie sprawiedliwości, osiągając przy tym względy ogólnie i szczególnie prewencyjne. Oskarżony już dopuszczał się popełnienia występku przeciwko mieniu. Dał tym samym świadectwo, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności w jego przypadku nie może mieć zastosowania. Negatywna prognoza wobec oskarżonego przemawia przeciwko zastosowaniu dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Nadto, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. kwotę 2.789, 64 zł tytułem nieopłaconych kosztów obrony oskarżonego udzielonej mu z urzędu. Wskazana kwota nie wykracza poza stawki minimalne za obronę z urzędu wyliczone w oparciu o treść art. §14 ust. 2 pkt. 3 i § 16 i § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. obrońca uczestniczył w 5 – ciu rozprawach toczących się pod sygn. II K 20/12, w 4-ch toczących się pod sygnaturą II K 964/14 oraz w 6-ciu w niniejszym postępowaniu.

Na podstawie art. 624 § 1 pkp z uwagi na sytuację finansową oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości.